

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 871/2024
22.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ...-..., чији је пуномоћник Владимир Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије, Београд, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1512/23 од 16.11.2023. године, у седници одржаној 22.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1512/23 од 16.11.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2808/22 од 23.11.2022. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог број 7970 од 06.06.2019. године. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужилца засновала радни однос код туженог на неодређено време дана 25.05.2017. године, што је тужени дужан да призна и трпи. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 169.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1512/23 од 16.11.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2808/22 од 23.11.2022. године, па је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље да се поништи као незаконито решење туженог број ... од 06.06.2019. године, да се утврди да је тужилца засновала радни однос код туженог на неодређено време дана 25.05.2017. године и да се обавезе тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 169.500,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље да се обавезе тужени да јој накнади трошкове састава одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, ... 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је по основу више сукцесивно закључених уговора о раду била у радном односу код туженог на одређено време на пословима ... у периоду од 24.03.2014. године до 12.04.2017. године, а у периоду од 25.05.2017. године до 11.07.2019. године по основу више сукцесивно закључених уговора о обављању привремених и повремених послова – Оспореним решењем туженог од 06.06.2019. године, тужилци је са 11.07.2019. године престао уговор о обављању привремених и повремених послова, због истека рока на који је заснован.

Код напред утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио, применом члана 37. Закона о раду, да је тужбени захтев тужиље основан, те да је она засновала радни однос на неодређено време дана 25.05.2017. године, имајући у виду да је у континуитету и без прекида обављала исте послове. Нашао је да у конкретном случају нема места примени одредаба Закона о буџетском систему, пошто је тужени са тужиљом закључивао уговоре противно члану 197. Закона о раду.

Другостепени суд је, међутим, оценио као погрешан закључак првостепеног суда да у конкретном случају нема места примени Закона о буџетском систему, будући да су се у спорном периоду управо примењивале одредбе тог закона са свим његовим изменама и допунама, те је применом члана 27е ст. 35, 36. и 37. у вези члана 105. Закона о буџетском систему, одбио као неоснован тужбени захтев тужиље у делу за утврђење да је радни однос тужиље прерастао у радни однос на неодређено време, као и у делу за поништај отказног решења од 06.06.2019. године.

Чланом 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1); послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива на период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2); ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена на које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Тужени спада у кориснике јавних средстава, због чега се у односу на њега примењују и одредбе Закона о буџетском систему („Службени гласник Републике Србије“, број 54/09 са каснијим изменама и допунама). Законом о изменама и допунама тог закона („Службени гласник Републике Србије“, број 108/13), у члану 27е. додат је став 34. којим је прописано да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2015. године, осим изузетно уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено

мишљење министарства (став 35). Одредба члана 27е. став 34. наведеног закона је новелирана више пута тако да је забрана корисника јавних средстава да заснивају радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места постојала све до 31.12.2020. године.

Одредбом члана 105. Закона о буџетском систему, прописано је да ако су одредбе других закона, односно прописа у супротности са тим законом, примењују се одредбе тог закона. Из наведене одредбе произлази да се одредбе Закона о буџетском систему, којима је прописана забрана заснивања радног односа са новим лицима ради попуњавања слободних односно упражњених радних места код корисника јавних средстава, у односу на одредбе Закона о раду налазе у односу посебног према општем закону и да се зато примењује правило да одредбе посебног закона дерогирају одредбе општег закона.

Дакле, супротно ревизијским наводима, норме Закона о буџетском систему су *lex specialis* и дерогирају норме Закона о раду, из ког разлога у конкретном случају нема места примени одредбе члана 37. Закона о раду, на коју се првостепени суд позвао у прилог основаности тужбеног захтева, јер се његовој примени супротставља одредба члана 27е став 34. у вези члана 105. Закона о буџетском систему. Како је одредбама Закона о буџетском систему било забрањено запошљавање нових лица у јавном сектору ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, осим у изузетним случајевима (уз сагласност надлежног органа Владе), правилно је побијаном пресудом одбијен тужбени захтев тужиље, јер није могло доћи до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време у смислу члана 37. Закона о раду. Са тим у вези, неосновани су наводи ревизије да се тужиља не може сматрати „новим лицем“ с обзиром да тражи утврђење већ постојећег радног односа само са одређеног на неодређено време. Следом наведеног, законито је и решење туженог од 06.06.2019. године, којим је само констатовано да је тужилји престао радни однос због истека рока на који је заснован, имајући у виду декларативни карактер тог решења.

С обзиром на изложено, Врховни суд је нашао да ревизију треба одбити као неосновану, па је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиље одбијена као неоснована, одбијен је и њен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић